

— Сега ще ги чакамъ на поточето, дето тѣ всѣки день отиватъ да пиятъ вода, — каза лисичокътъ.

И щомъ се оттеглиха съ лисицата, зайчето бързо изскочи отъ гърнето и като стрела се спусна къмъ кжщи, за да разкаже на баща си всичко каквото е дочуло.

— Ти заслужавашъ голѣма награда, — рече баща му и му подари три сочни моркова.

Тоя день зайцитѣ не отидоха на поточето и лисичокътъ се върна ядосанъ и съ празни ржце дома.

— Много ми е чудно, — каза той, — защо тия зайци не могатъ да попаднатъ въ ржцетѣ ми? Трѣбва нѣкой да подслушва и да имъ обажда всичко . . .

— Нима? — попита лисицата. — Да не е това счупено гърне, дето има толкова дълги уши? Колко се уплаши бедното зайче, когато надъ главата си усѣти жбватата муцуна на Кума Лиса! Съ единъ скокъ то изхвъркна изъ гърнето и се затече къмъ дома. Лисичокътъ и лисицата бѣха толкова слисани, че дори забравиха да го гонятъ.

— Ето защо не съмъ могълъ да хвана нито единъ заякъ, — каза лисичокътъ. — Старото гърне имало дълги уши!

— Да! много дълги уши, — се обади свраката. — Само че безъ мене надали щѣха да знаятъ зайцитѣ, какво имъ готвѣхте съ Кума Лиса. — Като каза това, тя се изсмѣ и литна.

— Е, лошо, — добави лисичокътъ, — щомъ старото гърне има толкова дълги уши, а свраката толкова дълъгъ езикъ, никаква тайна не може да се укрие тука . . .

А семейството на умното зайче още сѣщия день се премѣсти въ друга горичка.

